

Dibuixar una entrada

L'entrada és normalment l'inici d'una història o d'una anècdota peculiar, interessant. L'entrada també pot ser una porta o llindar amb el qual es pot accedir a una casa, a un edifici, a una urbanització o altres. També podria significar la primera part d'una notícia al diari després del títol. Té una mida determinada perquè no cridi més l'atenció que el titular però que sigui el segon que llegeixin els interessats, abans que el cos de la notícia. En aquesta entrada se solen incloure les preguntes més comuns: *Què?*, *Qui?*, *Com?*, *Quan?*, *On?* i *Per què?*

En aquesta entrada específica, la paraula *entrada* fa referència als tres significats que he esmentat abans. Començarem per explicar les sis preguntes importants, i així endinsar-nos en la història...

Què?: Una expedició per feina.

Qui?: Un dibuixant contractat prèviament.

Com?: Sense gaire equipatge i amb tren.

Quan?: Just a l'inici de la tardor, amb una calor horrible.

On?: A un poble anomenat "Carlessí", apartat de la societat i de la gran ciutat..

Per què?: Perquè els diners no creixen dels arbres.

Ja podeu veure la desgràcia que haurà de viure aquest dibuixant. Sense diners, sense feina, sense família. Només trenta euros a la butxaca i una petita habitació a casa dels sense sostre d'una ciutat no suficientment gran per anomenar-la així. Però, de cop, sorgeix una oportunitat d'entre les escombraries, literalment. Un full doblegat i fet malbé dins un cubell d'escombraries li dona l'oportunitat de presentar-se el matí següent amb la millor roba que té davant una companyia de viatges per a turistes. Una xerrada abans de tornar a casa seva amb un bitllet de tren pagat per l'agència i una llibreta amb un estoig ple a vessar de colors diferents.

Potser té la vida solucionada. O potser no. Una feina com a dibuixant pot donar-li una bona pila de diners si s'acompleixen bé els requisits. Però, si en lloc d'això l'espifia, podria costar-li més car que els diners que té desats a la butxaca. És per això que no dorm perquè no deixa de planejar les rutes més visitades i amb vistes més boniques en un mapa i l'ordinador que li han deixat. No porta ni dotze hores de son quan puja al tren i deixa l'únic paquet que porta sota el seient.

El tren arriba al seu destí amb el mapa i un fulletó informatiu de l'empresa a la mà. És el començament del poble de Carlessí. O, com bé he dit al principi, és una entrada. Per fora no sembla gran cosa, ja que només pot distingir el cementiri al seu costat. Sent un calfred que li puja per l'esquena en donar-li un cop d'ull. En la meua opinió, si un grup de turistes ve a passar un agradable cap de setmana als afores, no crec que el primer que vulguin veure sigui la gent que ja no es troba dins de les muralles que envolten la resta. I quan dic muralla, em refereixo a una autèntica muralla. Sembla una ciutat medieval. No només pel cementiri a l'exterior i la muralla.

Quan entra, s'adona de la poca població que passeja pels voltants. Només veu un home entrant en una casa de pedra que sembla aguantar-se per miracle i una noia cercant alguna cosa amb el telèfon mòbil. Sembla emprenyada, ja que dona

puntades de peu al mur, acompanyada d'un xisclet d'ira. Apuja l'aparell posant-se de puntetes. Deu estar buscant la xarxa wifi, ja que a ell li ha passat exactament el mateix segons abans amb el telèfon que li ha proporcionat l'empresa, però ho ha afrontat d'una manera més adulta.

Mira el fulletó, desplegant-lo i deixant veure gran quantitat d'informació escrita amb lletra *arial*. Li crida l'atenció que al títol hi ha una falta d'ortografia garrafal. Hi posa clarament "*Vine a pasar un cap de setmana al poble de Carlessí*". Passar amb una sola essa. Quina desgràcia! Tan bonic com és el fulletó! Es treu un bolígraf vermell de la butxaca al mateix temps que s'asseu en un banc proper. Encercla la falta, decidit a comentar-ho quan arribi un altre cop a la seva ciutat. Aprofita per subratllar els llocs pels quals vol passar. Un hostel anomenat *Une coccinelle*. Segur que deu ser de la parella de francesos que surten a la imatge, somrient com si els anés la vida. També subratlla un parell de restaurants i una pastisseria, la qual ve acompanyada d'una imatge d'un pastís mig desfet per una banda. Té escrit, en el centre i amb glaça vermella, el nom de Greta. Al costat surt una nena amb els cabells recollits en dues cues i un somriure gegantí.

El primer que ha de fer és buscar l'hostal francès. Desplega el mapa que li cobreix totes les cames i part del banc. Traça amb una línia invisible i imaginària el recorregut d'on està ara, a l'entrada, fins a l'edifici. S'adona que està més a prop del que pensava, ja que és l'edifici al que ha entrat l'home d'abans. Revisa l'estabilitat de les columnes de pedra amb inseguretat a la mirada. Deixa anar un sospir abans de plegar el mapa amb dificultat i agafar-lo a la mà, amb força. Es guarda el fulletó a la butxaca dels pantalons abans d'entrar a l'establiment. Una petita campana avisa de la seva presència a un senyora de mirada seriosa i freda. Es treu les ulleres de sobre el nas deixant-les caure sobre el seu pit. S'apropen els dos al taulell a la vegada.

- Bon dia, jovenet. Que et puc ajudar?

- Sí. Treballo per a una agència i...- respon.

La dona deixa caure la seva pròpia mà sobre el taulell amb força, fent un soroll estrident que espanta el pobre dibuixant.

- A mi no em vinguis amb agències! Ja han vingut tres dient el mateix, pensant-se que per ser una dona soc més idiota que un ase mal ensinistrat!

- Però jo sí que soc un col·laborador d'una empresa - treu el fulletó i el posa sobre la taula-. Miri -assenyala el nom de l'agència i ella es posa les ulleres. Sembla que s'ha adonat d'alguna cosa, de sobte-. No soc cap mena d'estafador, jo!

- Ui, sí! -agafa una llista-. Aquesta agència m'ha trucat dient-me que vindria un jovenet com tu a dormir. Tens una reserva a la segona planta, porta sis.

Li col·loca unes claus davant els morros, esperant que les agafi. Quan ho fa, la dona s'allunya i segueix atenent les seves coses com si no s'haguessin dirigit la paraula. Ho ignora tot i puja les escales, que fan un soroll estrany diferent a cada esglaó, i arriba a la segona planta. L'habitació no està gens malament. Té un parell de cadires. Una enganxada a la finestra, amb la qual es pot veure l'entrada del poble. Hi ha un llit bastant còmode arrengrat a la paret i una porta amb què s'accedeix dins un lavabo. Està prou bé.

Treu els estris de dibuix instal·lant-se al costat de la finestra oberta. El corrent li acaricia la cara. Va traçant el contorn de l'entrada i un parell de làpides que treuen el nas per sobre el mur. Les cases que es troben a prop també aconseguen ser part del dibuix. Així és com es dibuixa una entrada.

Leo Bernet

24 de setembre de 2010

Categoria juvenil